

Blasted (Rebentats), de Sarah Kane

Dissabte 13 de gener de 2018

10:30h

Biografia

Neix a Essex (Febrer 1971, Anglaterra), en un matrimoni dedicat al periodisme, essent el seu pare cap de redacció del Daily Mirror en l'àrea oriental.

La seva afició pel teatre i les lletres ja li esdevé en l'adolescència, on forma part d'un grup de teatre aficionat com a directora, fent obres d'autors com Chejov o Shakespeare. Va fer estudis universitaris d'art dramàtic a la Universitat de Bristol, on es llicencia amb matrícula d'honor. Allà, malgrat que es vol convertir en actriu o directora, es decanta per l'escriptura. Les seves influències literàries són molt variades, però té predilecció per Samuel Beckett, Edward Bond o Georg Büchner.

Al 1994 escriu el seu primer text *Sick*, una trilogia de monòlegs, on els temes centrals són la violació, la bulímia i la sexualitat. Aquests tres arguments, juntament amb el dolor, la crueltat, la tortura i l'amor seran els seus eixos principals de creació.

Durant aquest període Kane ja mostra símptomes de depressió i això la portaria a acabar amb la seva vida.

El 1995 estrena a Londres la seva obra *Blasted* (traduïda com *Rebentats*), que suscita un autèntic escàndol per gran part de la crítica acusant-la d'obscena i violenta. Malgrat tot això, dramaturgs consagrats com Edward Bond o el Premi Nobel de Literatura 2005 Harold Pinter, defensen públicament l'obra i consideren la seva autora com una de les dramaturgues crescudes durant l'època Thatcher amb més gran projecció. Aquesta obra comença una gira amb molt d'èxit per Europa i és traduïda ràpidament a altres llengües.

Al 1996, estrena *L'amor de Fedra (Phaedra's Love)*, un text nascut dins d'un projecte de reescriptura de temes mitològics que va promoure el Gate Theatre de Londres. Explica la història de Fedra en clau pop, però amb referències a la família real anglesa. Kane, a més, dirigeix la seva obra, atorgant-li una presentació de com és el seu estil i la seva sensibilitat poètica.

Sarah Kane es mostrava oberta, dinàmica i lúcida en públic, però ella cada vegada estava més dominada per la depressió maníaca que patia. Les obres d'aquest any van tractar sobre la violència de psiquiatres i el dolor de malalts amb trastorn mental.

El 1998, estrena dues obres espinoses:

- A l'abril presenta *Purificat (Cleansed)*, text dedicat als pacients i al personal del Es3, divisió de l'hospital psiquiàtric on cada vegada hi ingressava amb més regularitat.
- A l'agost estrena amb el pseudònim de Marie Kelvedon *Ànsia (Crave)*, on els personatges viuen amb dolor els seus trastorns, les seves angoixes i la seva soledat.

Al gener de 1999, Sarah Kane ingressa voluntàriament al Maudsley Hospital de Londres, mentre la crítica es rendeix davant del seu talent. Cada vegada més malalta, Sarah escriu per desfogar-se un monòleg on volca tota la seva desesperació, el seu desig de vida i amor, però que només ho troba en una sortida, el suïcidi.

Aquest monòleg es titula *4:48 Psicosis*, i fa referència a l'hora en que es donen lloc més suïcidis, ja que segons les estadístiques angleses, és en aquesta hora aproximadament quan acaben els efectes dels fàrmacs presos la nit anterior.

L'obra mostra què és el que passa per la ment d'una persona quan ja no distingeix allò real d'allò imaginari, els records d'allò fantasiós, els somnis dels malsons.

Quan va acabar el text, Sarah Kane intenta suïcidar-se prenent 150 pastilles antidepressives i 50 somnífers però la troben a temps i la traslladen al King's College Hospital. Tres dies després, durant unes hores que va estar sola, es penjà en el lavabo amb els cordons de les sabates. Acabava de fer 28 anys dues setmanes abans. Era el 1999.

4:48 *Psicosis* és representada pòstumament al juny del 2000 i el 2001. El Royal Court Theatre va dedicar una temporada sencera a reposar totes les seves obres.

Sarah Kane és una de les dramaturgues més representades a Europa, essent la seva obra traduïda a l'alemany, francès, italià, espanyol, català, polonès, grec, danès, portuguès, neerlandès, romanès i rus.

BLASTED (Rebentats)

Una parella baixa a l'abisme amb una violència desbocada.

En una luxosa habitació d'hotel a Leeds, una noia de vint-i-un anys es retroba amb el seu antic amant, que està greument malalt del pulmó. La jove suportarà els abusos d'aquest home que li duplica l'edat, fins que el pes de la violència acabi rebentant la intimitat de la cambra.

Quan Sarah Kane va estrenar *Blasted*, el seu insòlit impacte sobre la societat britànica va convertir molt ràpidament l'obra en una de les fites teatrals més emblemàtiques del segle xx. El temps no ha fet sinó posar en relleu l'extraordinària qualitat literària d'aquesta peça dramàtica, que manté plenament vigent la seva capacitat de forçar els límits escènics per interpel·lar-nos.

Dividida en cinc escenes i situada, d'acord amb les acotacions inicials, en "una habitació d'hotel caríssima, a Leeds", *Blasted* arrenca amb l'exploració de la relació abusiva entre Ian, periodista de la premsa groga de mitjana edat, xenòfob, racista, aparentment alcohòlic i malalt dels pulmons, i Cate, una jove més aviat ingènua i tartamuda que pateix absències ocasionals.

D'entrada l'obra no s'allunya dels paràmetres de la forta tradició del teatre sociorealista britànic: els personatges tenen noms, edats, accents, llocs de treball; la ubicació és específica i anglesa; l'idioma és un anglès quotidià perfectament recognoscible. És només al final de la segona escena que un soldat que porta un fusell irromp a l'habitació. A partir d'aquest moment, les convencions del sociorealisme s'esfondren i donen pas a una estètica surrealista i violenta. *Blasted* és devastadora. L'única raó per la qual és més devastadora que les notícies dels diaris és perquè li va tallar tots els moments avorrits.

El personatge de l'Ian, segons l'autora és un personatge divertit, i el motiu pel qual va escriure aquest personatge va ser aquest dilema moral terrible que se li va plantejar quan un home que coneixia que s'estava morint de càncer de pulmó, estava terriblement malalt, i era extremadament divertit, va començar a explicar els acudits racistes més horribles que mai he sentit. Pensa que és un monstre, també creu que és fantàstic.

La Cate, segons l'autora és refotudament estúpida, i per començar, què hi fa, en una habitació d'hotel; és evident que acabarà sent violada. I durant els assajos pensava "com he pogut crear una noia tan meravellosa perquè abusin d'ella?" I em sentia una mica malalta i depravada. Una part d'això venia del fet que no tenia cap sentit que al final Cate sortís victoriosa. Si ho hagués fet, estic segura que m'hagués sentit exonerada. Però no ho vaig fer; no crec que aquest tipus de persones al final surtin victorioses.

Estava escrivint una obra sobre dues persones en una habitació d'hotel entre les quals hi ha un desequilibri de poder total, de manera que l'home, de més edat, viola la dona, més jove que ell [...] En algun moment durant el primer parell de setmanes (al març de 1993), veig encendre la televisió. Srebrenica estava assetjada.

Una àvia mirava la càmera, plorant, i deia: "Si us plau, si us plau, que algú ens ajudi. Que algú faci alguna cosa" Jo sabia que ningú faria res. Tot d'una, vaig perdre l'interès per l'obra que estava escrivint. El que volia era escriure sobre el que acabava de veure a la televisió. Així que tenia un dilema: abandono l'obra [...] per tal d'abocar-me a un tema que em semblava més urgent?

A poc a poc, em vaig adonar que l'obra que estava escrivint era sobre això: sobre la violència, la violació, quan succeeixen entre persones que es coneixen i suposadament s'estimen [...] Em vaig preguntar: "quin vincle hi pot haver entre una violació vulgar i corrent en una habitació d'hotel de Leeds i el que està succeint a Bòsnia?" I llavors de cop i volta, se'm va encendre la llumeta i vaig pensar: "I tant, és obvi. Un és la llavor i l'altre és l'arbre" Crec fermament que les llavors de la guerra a gran escala sempre estan presents en la civilització en temps de pau i que el mur entre l'anomenada civilització i el que va passar als Balcans és molt, molt prim i es pot ensorrar en qualsevol moment.